

РЕШЕНИЕ

№ 4142

гр. София, 20.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 30.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9800** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 31. 05. 2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 2175 / 03. 09. 2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваната част. Претендира разноските по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., с ново наименование Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1200107 от 05. 01. 2012 г., изменена със ЗВР № 1202284 / 21. 03. 2012 г., издадени от Руска Б.– на длъжност началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на

дружеството за данък по ЗДДС за периода 01. 09. 2010 г. - 31. 12. 2010 г. Ревизията е следвало да приключи до 23. 04. 2012 г.

Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 2169 / 02. 12. 2011 г. на директора на Дирекция „О.“.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1202284 от 08. 05. 2012 г., връчен на управителя на дружеството на 14. 05. 2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1202284 / 10. 05. 2012 г., е определена Т. Д. И., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма], [населено място].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/ 31. 05. 2012 г., връчен на прудствяващ дружеството на 12. 06. 2012 г.

С жалба вх. № 53-06-1843 / 26. 06. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 2175 / 03. 09. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“ – С., ревизионния акт е потвърден, в обжалваната част. Решението е връчено на 05. 09. 2012 г.

С жалба вх. № 53-00-851 / 14. 09. 2012 г., е обжалван РА по съдебен ред, в потвърдената от директора на Дирекция „О.“ част.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] / 31. 05. 2012 г., изд. от орган по приходите при ТД на НАП С., в потвърдената му с Решение № 2175 / 03. 09. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“ – С. част, на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 43425,88 лв. и са определени лихви за забава в размер на 4 889,60 лв. по 8 бр. фактури издадени от [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му обаче е допуснато нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит.

Съдът счита, че по делото са налице доказателства, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 43425,88 лв. и са определени лихви за забава в размер на 4 889,60 лв. по 8 бр. фактури издадени от [фирма]. Предмет на доставките са масладаен слънчоглед, реколта 2010 г.

В хода на ревизията, е извършена проверка на доставчика, като същия не е открит на декларираните адреси, видно от представения протокол за извършена насрещна проверка.

От страна на жалбоподателя са представени договор от 15. 11. 2010 г. между [фирма], в качеството му на купувач и [фирма], в качеството му на продавач за

продажба на 260 метрични тона слънчоглед от български произход, реколта 2010 г., договори за покупко – продажба на селскостопанска продукция, реколта 2010 г. между жалбоподателя и [фирма] от 25. 11. 2010 г., 14. 12. 2010 г. и от 15. 12. 2010 г., констативни протоколи, копие от процесните фактури, фактури за последваща продажба, приемо-предавателни протоколи, товарителници, пътни разписки, кантарни бележки и др.

Съдът счита за неоснователно позоваването в РА и в решението на решаващия орган, че доставчика не е открит при извършването на ревизията, като от това се извеждат доводи, утежняващи положението на жалбоподателя. Видно от представения (стр. 143-144) протокол за извършена насрещна проверка № 2217-1100909 / 15. 02. 2011 г. при първоначално извършената ревизия е открит доставчика, който е представил копие от изисканите документи.

В същото време, видно от констатациите в РА – стр. 17 от същия, при извършена насрещна проверка на [фирма], е констатирано, че за периода 01. 10. 2010 г. – 26. 10. 2010 г. дружеството е получило от [фирма] общо 728,577 тона слънчоглед.

При това положение, няма как дружеството жалбоподател да прехвърли собствеността върху безспорно доставения слънчоглед, без преди това да го е получил от своя доставчик.

Неоснователни са доводите в решението на решаващия орган, че в приемо – предавателните протоколи липсват съществени реквизити (без да се посочват какви), тъй като тези протоколи нямат никаква строго установена форма, която да бъде нарушена. Също така, неточно е посочването в решението, че в протоколи № 51 от 23. 12. 2010 г. и № 52 от 27. 12. 2010 г. липсват печати на [фирма], тъй като такива печати са налице, както в протоколите представени с жалбата до административния орган, така и тези с жалбата до съда.

В същото време, всяка от фактурите за доставка от страна на [фирма] до жалбоподателя, е съпроводена от приемо-предавателни протоколи и товарителници, доказващи както превоза на слънчогледа, така и неговото предаване на жалбоподателя. Впоследствие са налице фактури, пътни разписки, кантарни бележки и приемо – предавателни протоколи, с които същата тази стока е предадена от жалбоподателя на [фирма], като безспорно е установено в хода на ревизията, че последното дружество е получило стоката от [фирма]

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесните фактури са включени в дневника да продажби на доставчика и в дневника за покупки на жалбоподателя, като са заверени съответните сметки.

Съдът намира, че действително само счетоводното отразяване на фактурите не е доказателство за реалността на доставките, но в съвкупност с посочените по-горе доказателства, за приемо-предаването на стоката и най-вече доказателства за последващата ѝ реализация, счита, че в случая са налице достатъчно доказателства за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че обжалвания ревизионен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалноправни разпоредби - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед изхода на спора и изразеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски, съдът намира същото за

основателно, като по делото са направени разноси в размер на 50 лв. държавна такса, 1500 лв. адвокатско възнаграждение и 600 лв. депозит за съдебно-счетоводна експертиза.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 31. 05. 2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 2175 / 03. 09. 2012 г. на директора на Дирекция „О.” – С., В ЧАСТТА МУ, в която е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 43425,88 лв. и са определени лихви за забава в размер на 4 889,60 лв. по 8 бр. фактури издадени от [фирма].

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”-С., да заплати на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], направените по делото разноси, в размер на 2 150 (две хиляди сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: